

Ezerkilencszázhatvannyolc
december huszonnegyedikén,
hátratulva a széket
felállt és lopva szétnézett apám.
(láttam rajta, mindent megértett)
Majd poharát a falhoz vágta,
(szerteszóródott szilánkja)
úgy ahogy volt kiskabátban,
mintha csupán a boltba menne,
csendben kiosont a kertbe
és megmosakodott a hóban.
(talán zavarta az élet szennye)
Aztán, hurkot dobott egy almafaágra,
s a szürke köd vásznára lépve,
nekivágott a messzeségnek.
Most itt állok kiskabátban,
a szeptemberi égbolt alatt,
és várom, hogy a fa megsúgja:
Merre jár apám...